

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1939

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46
ΑΘΗΝΑ II

Ε.Υ. Δ. ΓΡ. Κ. Ε. Δ.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ἀκατάστατος μεσ' στη βαθειά ἀφέλειά του), δὲ σκοτίζεται για τὶς ἀκαδημαϊκὰ θεσπισμένες ἀρχὲς τῆς ρίμας, — ὅπως δὲ σκοτίζεται καὶ για τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς κανόνες τῆς προσωδίας, — καί, δίχως πάντως νὰ ἐγκαταλείπει τὴν ὁμοιοκαταληξία παρὰ μόνο σὲ ἐλάχιστους στίχους, τὴν καλλιεργεῖ πρὸ ἐλεύθερα καὶ τὴν κάνει μάλιστα ἔτσι πρὸ μαγευτικὴ καὶ μουσικὰ ἀπαλότερη. Ὁ

Francis Jammes εἶναι (τουλάχιστον για ἓνα Γάλλο) πολὺ μουσικός, κι' ἂν ἔφυγε ἀπὸ μερικοὺς κανόνες τῆς γαλλικῆς στιχοποιίας δὲν τόκανε για νὰ φύγει ἀπ' τὴ μουσικὴ, μὰ τόκανε ἀκριβῶς ἀντίθετα, για νὰ πλησιάσει περισσότερο στὸ θαῦμα τῆς μουσικῆς. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ σωστό, δὲ θὰ τὸν ἀγαποῦσε κι' ὁ Rilke ὅσο τὸν ἀγάπησε.

ΠΑΝ. ΚΑΝ.

FRANCIS JAMMES

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥΣ

Σὰ θάρθει, Θεέ μου, ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρει
για νὰ μὲ πάει κοντὰ Σου, κάνε μου τὴ χάρη
μιὰ μέρα νά ναι, πού ὄλ' ἡ χώρα θὰ γιορτάζει.
Καθὼς τὸ συνηθίζω κι' ἐδῶ κάτου,
τὸ δρόμο, πού στὸ κέφι μου ταιριάζει,
ποθῶ νὰ πάρω για νὰ φτάσω στοῦ θανάτου
καὶ στοῦ Παράδεισου τὴ χώρα, πού ἐκεῖ πέρα
τ' ἀστέρια φέγγουν ὅλη μέρα.

Στὸ χέρι μου θὰ πάρω τὸ ραβδί μου
καὶ τὴν πλατειὰ τὴ δημοσιὰ θ' ἀκολουθήσω,
καὶ στοὺς γαϊδάρους, πού εἰν' οἱ φίλοι
[οἱ γκαρδιακοὶ μου,

θὰ πῶ καὶ θὰ μιλήσω :

Μὲ λένε Φρανσι Ζάμ κι' εὐθεῖα τραβάω
[γραμμὴ
για τὸν Παράδεισο. Δὲν ἔχει ὁ Θεούλης
[πιθαμὴ

πού νὰ τὴ λένε Κόλαση. Μαζί μου ἐλάτε
σεῖς, πού τὸν αἶθριο οὐρανὸ ἀγαπάτε,
φτωχὰ μου ζῶα, πού ἀπότομα τ' αὐτιά
[κουνᾶτε

τὶς μίγες για νὰ διῶχτε, τὸ μελίσσι,
τὸ χέρι πού ζητάει νὰ σᾶς χτυπήσει...

Νὰ ἐμφανισθῶ για χάρη τὸ ζητάω
στὰ ζῶα τοῦτα ἀνάμεσα, πού τ' ἀγαπάω
γιατὶ γλυκὰ τὴν κεφαλὴ τους σκύβουν,
τὰ ποδαράκια τους, σὰ σταματοῦνε, σμίγουν
μὲ χάρη καὶ μὲ γλύκα, πού σὲ θλίβουν.
Θὰ φτάσω ἀκλουθημένος ἀπ' τὰ μύρια αὐ-

[τιά τους
ἀκλουθημένος ἀπ' τὰ ζῶα, πού στὰ πλευ-

[ρά τους

μὲ κόφες φορτωμένα τάχανε μεγάλες
κι' ἀκλουθημένος ἀπ' τὰ ζῶα, πού ἔχουν
[τραβήξει
καρότσες ἢ σαλτιμπάγκων ἢ κι' ἀμάξια μ'
[ἄλλες
πραμάτειες· ἀπ' τὰ ζῶα πού ἔχουν βα-

[στήξει
στὴ ράχη νεροβάρελα, σταμνιά·
κι' ἀπ' τὶς γαϊδάρους θάρθω ἀκλουθημένος
πού ἔχουν κοιλιὲς γεμάτες σάν ἀσκιά
καὶ πού ὁ βηματισμός τους εἶναι τσακι-

[σμένος·
ἀκλουθημένος θάρθω κι' ἀπ' τὰ γαῖδου-
[ράκια,
πού για νὰ γιάνουν οἱ πληγὲς οἱ ἀφορμι-

[σμένες,
πού μίγες προκαλέσαν μανιασμένες,
ντυμένα τάχουν μὲ παντελονάκια.
Μὲ τοὺς γαϊδάρους, Θεέ μου, κάνε μου τὴ

[χάρη
νὰ ρθῶ κοντὰ Σου· στείλε νὰ μᾶς πάρει
χορὸς ἀγγέλων καὶ στοὺς τόπους νὰ μᾶς
[πάει

πού τρέχουνε νερὰ καὶ τρέμουνε κεράσια,
κεράσια λεῖα ὡσάν τὴ σάρκα, πού γελάει
καὶ σφιχτοδένει τὰ κοράσια.

Καὶ κάνε μου τὴ χάρη, στῶν ψυχῶν τὴ χώρα,
σκυμένος πάνω στὰ νερὰ τὰ θεῖα
νὰ μοιάσω στοὺς γαϊδάρους, πού ὅλην ὥρα
θὰ καθρεφτίζουν τὴ γλυκειὰ, τὴν ταπεινὴ
καὶ τὴ φτωχὴ τους παρουσία

μέσ' στῆς ἀγάπης τῆς αἰώνιας τ' ἄχραντο
[γυαλί.

Μεταφρ. ΠΑΝ. ΚΑΝ.